

MILLENNIUM-vuosituhanne aloitus meloen

Alkaneen vuosituhanne 2000 ensimmäinen melontaretkemme käynnistyi heti uudenvuoden päivänä Paraisten Lillmälön lauttarannasta, joka on näin talvisin meille varsin perinteinen lähtöpaikka. Ilma oli mitä mukavin. Lähtiessä meren pinta oli täysin tyyni, taivas puolipilvinen, pakkastakin vain nelisen astetta.

Meloessa ihastelimme rantojen jääkruunupeitteisiä kivenjärkäleitä, jotka himmeästi heijastelivat taivaankannen sineä ja harmaita pilvenpoukareita.

Nauvon ja Paraisten välinen lautta ajoi hyvin harvaksen, pienellä teholla. Koneiden seisoessa oli uskomattoman hiljaista.

Kun olimme taitaneet matkaa reilut viisi kilometriä Lilltervon ja Lillmälön väliin - tuntui, että aikakin oli pysähtynyt. Emme meloneet, istuimme vain hiljaa kajakissa. Ihastelimme luonnon muovaamia kaislojen balettihameita. Kullanruskea kettu katseli meitä rantakallion kolosta rauhattomasti - hetken päästä se päättikin näyttää meille pörröistä muhkeaa häntäänsä. Ja epätodellinen tunne vain vahvistui, kun merikotka lentää lonksautteli editsemme kohti tuttua taukopaikkasaartamme. Merikotkan lento sinänsä ei ole tyyliiltään silmiähivelevän kaunista, mutta hyvin, hyvin vaikuttavaa...

Hetken eteenpäin lipuessamme kaislikon reunoilla naarastalitiainen tulla purhasteli luoksemme hyppelevällä lentotyyliillään meitä tervehtimään. Se jäi läheiseen kaislaan, nakkaili vähän päätään, lennähti sitten kolmella siiveniskulla seuraavaan kaislaan ja siitä edelleen. Samassa heräsi hentoinen tuulenvire. Kaislojen jääbalettihameet alkoivat kalista ja kahista yhtä aikaa.

Äänitaustana oli vain vaikuttava hiljaisuus ja rauha. Kerrassaan mykistävää, ja vielä kun sininen hetkikin alkoi...

Jatkoimme melontaa alkavassa pimeydessä ulapan yli. Tulimme entuudestaan kesähelteiltä tuttuun saareen, nousimme maihin juomaan Vuosituhannen ensimmäiset luontokahvit. Kahvia juodessa ilta väistyi ja sametinpehmeä yö otti maiseman haltuunsa estäen ketään näkemästä yöllisiä kulkijoita...

Millennium alkoi meillä niin myksitävän kauniisti, ettei yöllä tahtonut isollekaan miehelle tulla unta...

Teksti: Hannu Svegin (Julkaistu Melojat lehden kannessa 1/2000)